

[A. M. Hansen.]

sig med den rivende Hurtighed og Styrke, som den tidligere har gjort.

Naar man nu anser Jernbanedrift for det billigste Trafikmiddel nationaløkonomisk set, ogsaa i Betragtning af at Anlægene er der, saa er det med nogen Betænkelighed, at man gaar til Nedlæggelse af disse Baner. Jeg skal ikke nærmere omtale de enkelte Banestrækninger, da jeg mener, at en nærmere Undersøgelse af disse bedst foregaar i Udvalget, men jeg kan dog ikke undlade at pege paa, som det ærede Medlem Hr. H. F. Ulrichsen, den største af disse Banestrækninger, der her foreslaas nedlagt, den midtsjællandske Jernbane, og beklage, at denne nye, højmoderne Bane med sit gode Opland møder med et saa mægtigt Underskud. Man kan forstaa den Modstand, der rejser sig i de paagældende Egne; men naar man ikke kan vise Vej frem til at forbedre Mulighederne for en fortsat Drift, da ser jeg ikke nogen Mulighed for at bevare Banen. Jeg ser ikke i denne Forbindelse bort fra den sydlige Del af midtsjællandske Bane, Hvalsø—Ringsted-Banen, der jo faktisk ogsaa har den Opgave at være Forbindelsesled mellem de to store Hovedruter København—Kalundborg og København—Korsør; det er saa meget mere beklageligt, at Godstrafikken i særlig Grad for denne Banestræknings Vedkommende gaar udenom Banen og besørgeres af Automobiler.

Det er, som det allerede er sagt fra anden Side, ikke med Glæde, at man gaar med til en saadan Lovgivning. Naar man ser tilbage paa Aarene, der svandt, og erindringer den Tid, da de store Jernbanelove blev vedtaget, i 1908 og 1918, hvor man kunde sige, at enhver Rigsdagsmand med blot nogenlunde Agtelse for sin Egn's Værd fandt det nødvendigt at komme hjem til sin Valgkreds med nogle Kilometer Jernbane, saa kan man jo sige, at Forholdene har ændret sig for den nuværende Rigsdag. Nu staar man overfor det at være med til at bringe Sorg og Skuffelse rundt omkring, men den haarde Nødvendighed er jo over os.

Der er ingen af Partiernes Ordførere, der ikke har maattet sige: Selv om man nødvendig gaar med til en saadan Lovgivning, saa er Nødvendigheden over os; vi maa følge med i Udviklingen, vi kan ikke fortsætte med at lade Statsbanerne drives med et saadant Underskud. Her vises Vej frem til Nedbringelse af Underskuddet, og derfor maa man, indtil en bedre Vej vises, give sin Tilslutning til det foreliggende Lovforslag. Det stærke Krav om Nedbringelse af Statsbanernes Underskud kan ingen Tra-

fikminister og ingen Rigsdag sidde overhørig. Viser det sig derfor, at der ikke er nogen Vej frem til Nedbringelse af Underskuddet, saa maa vi gaa med til Genemførelsen af det foreliggende Lovforslag, og jeg kan ud fra disse Betragtninger paa mit Partis Vegne tilsige en velvillig Behandling af Lovforslaget.

Oluf Pedersen: Det fremgaar af Bemærkningerne, at de Baner, her foreslaas nedlagt, giver et forholdsvis stort Underskud; men det gælder jo om Banerne som Helhed, at de giver Underskud. Det er derimod ikke klart, heller ikke for de Baner, her er Tale om, om det er Banerne som saadanne, der giver Underskud, eller om det er Statsdriften, som giver Underskud. Jeg havde hellere set, at der i Stedet for Forslag om Nedlæggelse af Baner havde foreligget Forslag om Nedlæggelse af Statsdriften.

I denne Forbindelse kan man ogsaa pege paa, at der ved disse Baners Anlæg har fundet en Værdistigning Sted, en Værdistigning, der vil blive efterfulgt af et Fald, naar nu Banerne nedlægges, og overfor dem i dette høje Ting, der hidtil har afvist en rationel Grundskyldslovgivning, kan der være Grund til at gøre opmærksom paa, at de har Ansvaret for den Uret, som der eventuelt bliver begaaet, idet det nemlig ikke er sikkert, at det er de Folk, som har haft Fordel af Grundværdistigningen, der nu kommer til at bære Omkostningerne ved Faldet. Der vil altsaa ske en Uret i mange Tilfælde, og det bærer de Partier, som har hindret en rationel Grundskyldslovgivning, Ansvaret for, som de som sædvanlig bærer Ansvaret for den Uret, der her begaaes.

Af de Bemærkninger, der ledsager Lovforslaget, samt af de Udtalelser, der blev fremsat af den højtærede Minister for offentlige Arbejder, og ogsaa af Udtalelser af ærede Ordførere af andre Partier, syntes det, at man ligesom var vred over, at disse Rutebiler trængte frem. Det er, ligesom man prøver paa, om man ved Statsindgriben, ved Hjælp af Statsdrift af Baner kan modsætte sig den naturlige Udvikling af Trafikmidlerne, og det mærkelige var, at der ligesom var Glæde over, at nu saa det ud til, at Rutebilerne havde kulmineret, nu kunde saa Statsbanerne igen begynde at komme sig.

Netop naar man anlægger det Synspunkt, at Rutebilerne skulde have kulmineret, ser det rigtignok mærkeligt ud, at Staten, samtidig med at den nu foreslaar